

HỒI 39

CUỘC THÂM VẤN TRONG RỪNG SÂU

Áu Dương Thống cười nói:

– Nếu tại hạ không đem cô nương này bái phỏng thì dễ lệnh lang suốt đời không lấy ai nữa chắc?

Thiếu phụ khẽ thở dài đáp:

– Việc đã đến thế này, chỉ còn biết trông vào đại lượng các vị mà thôi?

Thiết Mộc đại sư đưa mắt nhìn Âu Dương Thống nói:

– Sự việc hiện nay đã như mũi tên đặt vào cây cung, vậy Bang chúa quyết định đi!

Âu Dương Thống chăm chú nhìn thiếu phụ nghiêm trang nói:

– Chuyện này tại hạ không phải đến đây bái phỏng:

một là để điều tra một việc, hai là triệu thỉnh phu nhân. Nhưng không ngờ cục diện lại xoay chuyển như thế này khiến chúng tôi khó nghĩ quá!

Hà quả phụ thở dài sườn sượt nói:

– Nhục tử đau khổ về vụ này, Bang chúa đã biết rõ. Nếu người cố ý không chịu nhân nhượng thì thật là đã giày xéo lên bọn đàn bà chúng tôi đó!

Nữ lang áo trắng lặng lẽ đứng nghe mấy người nói chuyện, Khi thấy Hà quả phụ nói con bà đau khổ, nàng không khỏi nghi ngờ, liền hỏi:

– Con bà mù hay điếc mà đau khổ?

Thiếu phụ đáp:

– Nếu con tôi tương mạo đường đường nghi dung tuần tú thì tôi chẳng tội gì mà xin Âu Dương Bang Chúa gia ơn cho cô.

Âu Dương Thống cũng lớn tiếng nói:

– Nỗi đau lòng của phu nhân, tại hạ rất thông cảm, song cô gái này có quan hệ rất lớn đến đại cuộc. Huống chi cô ta lại là người độc ác, đã dám hạ thủ giết cha thì tất nhiên có thể mưu hại cả chồng nữa.

Thiếu phụ hỏi:

– Quả có việc đấy ư?

Thiết Mộc đại sư nói:

– Lời Âu Dương Bang Chúa đều là sự thực, người bị hại lại là một nhân vật được các giới võ lâm rất trọng vọng tức Mẫn lão anh hùng đó. Trong khoảng thời gian trước đây chưa bao lâu, hẳn nữ thí chủ cũng đã biết tiếng.

Âu Dương Thống toan ngăn lại nhưng không kịp, Thiết Mộc đại sư đã nói ra mất rồi.

Hà quả phụ biến sắc nói:

– Té ra người bị hại lại là lão thất phu Mẫn Đại Thành ư?

Thiết Mộc ngạc nhiên đáp:

– Chính là Mẫn lão thí chủ, mười mấy năm trước đã gia ơn cho cái cao thủ trong năm phái lớn chốn giang hồ.

Hà quả phụ nói:

– Hừ? Té ra thằng cha đó...

Phu nhân quay lại nhìn nữ lang áo trắng, lớn tiếng hỏi:

– Phải chăng mi là con gái Mẫn Đại Thành?

Nữ lang áo trắng sau một lúc điều dưỡng, công lực đã hồi phục, nhìn Hà quả phụ nói:

– Phải thì sao? mà không phải thì sao?

Hà quả phụ nét mặt lộ vẻ đau thương, nói:

– Gia gia mi bề ngoài ra chiều trung hậu, mà bề trong cực kỳ thâm hiểm...

Thiết Mộc chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Mẫn lão anh hùng thanh danh lừng lẫy chốn giang hồ, tạo nên bao nhiêu công đức lớn lao cho các giới võ lâm chúng tôi. Hoặc giả nữ thí chủ có điều chi xích mích với Mẫn lão gia thì đó chỉ là việc riêng của hai bên. Nữ thí chủ thóa mạ lão gia như vậy kể cũng hơi quá đáng.

Hà quả phụ đột nhiên giơ tay phải lên, tát nữ lang áo trắng đánh bốp một cái.

Nữ lang áo trắng vẫn đứng yên không nhúc nhích, chỉ nhìn Hà quả phụ bằng con mắt lạnh lùng. Nhưng cái nhìn này làm cho lòng người phải rung động kinh hãi, có khi khiến người phải phát run.

Âu Dương Thống bỗng tiến lại một bước nghiêm nghị nói:

– Bây giờ phu nhân đã biết gốc gác cô này, hửn không muốn dàn xếp cô làm dâu con nữa?

Hà quả phụ khẽ thở dài nói:

– Con tiện tỳ này đã mưu hại phụ thân, tôi chẳng thể làm ngơ mà không tra hỏi đã buông tha ngay thì được.

Âu Dương Thống nói:

– Cô này có đích thực là con của Mẫn lão anh hùng hay không, hiện giờ cũng chưa biết rõ. Nếu phu nhân muốn điều tra thì dự vào cuộc thẩm vấn của chúng tôi sẽ rõ.

Thiết Mộc đại sư nghĩ thầm:

“Té ra Âu Dương Thống dẫn bọn mình đến đây là vì việc này.” Bồng thấy Hà quả phụ cười khanh khách nói:

– Nhà tôi tuy không phải thành đồng vách sắt, song không có người đưa đường thì quyết nhiên khó mà tìm đến nơi được, vậy chư vị hãy yên tâm?

Nữ lang áo trắng đột nhiên lên tiếng:

– Chưa chắc đâu nhé?

Hà quả phụ tức giận nói:

– Mi không tin thì hãy thử cho ta coi.

Nữ lang áo trắng đảo mắt nhìn ra khu rừng rậm bên ngoài. Căn nhà tranh này tựa hồ như che giấu vào trong bụi cây um tùm.

Âu Dương Thống đột nhiên đưa tay phải ra nói:

– Cô nương lấy đoản kiếm ở trong bọc ra trước đi.

Nữ lang áo trắng hẩn tính cương cường lại rất bình tĩnh, đầy lòng tự tin, nói tiếp:

– Trên những quãng đường tới đây tôi đã để ám hiệu. Chi trong vòng hai giờ, thế nào cũng có người tìm đến nơi.

Hà quả phụ cười nói:

– Ta ở trong rừng sâu này, đường lối phức tạp, dù có người đến mà ta không phải người đón tiếp cũng chẳng dám tự tiện vào đây.

Nữ lang áo trắng đột nhiên cất tiếng cười vang nói:

– Các vị không tin lời tôi thì sẽ biết Cỗn Long Vương lợi hại như đến chừng nào?

Âu Dương Thống nói:

– Nhưng bây giờ những tay tiếp viện cho cô chưa tới thì cô đừng hí hửng vội mà bị như đòn. Tết hơn hết là ít mồm miệng đi..

Ngừng một lát Âu Dương Thống lại hỏi:

– Cô nương có tự tin chống nổi bốn chúng tôi không?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu các vị động thủ cùng một lúc thì tôi tự biết là không địch nổi. Nhưng nếu cử một chọi một, chắc tôi không đến nỗi chịu thua.

Phí Công Lượng đằng hắng một tiếng rồi mắng:

– Con nhóc này như ếch nằm đáy giếng coi trời bằng vung, dám mở miệng khoác lác.

Âu Dương Thống dường như trong bụng đã có thành kiến, ông nói:

– Hiện giờ không phải là lúc chúng tôi luận võ với cô nương. Cô nương mở to mắt ra mà coi, đã cô người sắp hành tội cô đó.

Nữ lang áo trắng từ từ thò tay vào bọc rút đoản kiếm ra cười nói:

– Vị nào muốn đối phó với tôi đây?

Âu Dương Thống đáp:

– Chính tôi còn phải ai nữa!

Nữ áo trắng nói:

– Ông muốn thử thì được lắm!

Nàng thung thỉnh cầm đoản kiếm đưa cho Âu Dương Thống.

Mọi người đều chăm chú nhìn cây đoản kiếm đưa cho Âu Dương Thống, vì không một ai tin rằng nữ lang áo trắng bình tĩnh giao kiếm cho ông.

Thanh đoản kiếm sắp chạm vào tay phải Âu Dương Thống, nữ lang áo trắng thốt nhiên xoay cổ tay ngọc ngà cho thanh bảo kiếm chuyển động loang loáng như một đóa hoa.

Âu Dương Thống đã đề phòng từ trước, thấy tay nữ lang chuyển động thì đồng thời ông lùi lại phía sau.

Động tác của hai bên cực kỳ nhanh lẹ, ánh kiếm vừa lấp loáng, Âu Dương Thống đã lùi xa đến ba thước.

Nữ lang áo trắng đánh một chiêu chưa trúng, lập tức lạng tấm thân mềm mại tiến sát lại bên Hà quả phụ. Hà quả phụ hứ một tiếng rồi mắng::

– Con quỷ này mi chưa biết lão nương ư?

Bà vừa nói vừa phóng song chưởng ra.

Nữ lang áo trắng chưa tới bên quả phụ, đã thấy một luồng kinh khí rất mạnh xông lại. Nàng không khỏi giật mình, lảo bẫm:

“Mụ yêu phụ này bản lĩnh gớm thật.” Nàng uốn mình đi nằm xuống mé tả.

Hai luồng chưởng lực kế tiếp nhau quét qua y phục nữ lang xông thẳng tới Thiết Mộc đại sư. Một là căn nhà nhỏ hẹp lại có nhiều người khó tránh khỏi va chạm, hai là muốn giữ tư cách, chẳng lẽ động một cái là né tránh, Thiết Mộc phất tay áo để chống lại chưởng lực Hà quả phụ. Ngờ đâu Hà quả phụ luyện đến mực thu phát công lực tùy theo ý muốn. Bà thấy nữ lang tránh khỏi chưởng lực mình rồi, lập tức đề khí thu cường lực về.

Trong nháy mắt, nữ lang áo trắng đã đứng phất dậy vung đoản kiếm lên đâm.

Hà quả phụ uốn éo tấm thân liễu, xiêu chân trái đi lùi lại một bước để tránh nhát kiếm.

Đã đến lúc liều mạng để thoát thân, khi nào nữ lang áo trắng chịu ngừng tay.

Nàng vung kiếm vun vút như bóng theo hình, công kích Hà quả phụ luôn bốn năm chiêu.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, né tránh rất khó, mà nữ lang ra chiêu cực kỳ huyền bí hiểm độc, nên Hà quả phụ bị thế kiếm của nàng cứ nhè những huyết đạo trọng yếu phóng đến tới tấp, không có cách nào thoát ra được.

Võ công kỳ bí của nữ lang áo trắng làm cho Hà quả phụ phải kinh hãi mà cả người đứng xem như Thiết Mộc, Phạm Mộc, Âu Dương Thống và Phí Công Lượng cũng phải bỏ vía nghĩ thầm:

giả tử con nhóc này thi triển thân pháp linh động như vậy để sử dụng bảo kiếm chụp xuống những huyết đạo trọng yếu của mình, thì e rằng mình cũng không thoát được.

Hà quả phụ tuy công lực hùng hậu nhưng bị nữ lang chiếm mất thượng phong, để thanh đoản kiếm vây bọc những điểm trí mạng của mình, không còn cách nào phản kích được. Bà chỉ còn trông vào thân pháp linh diệu để né tránh, nghiêng bên tả, nghiêng bên hữu trong căn phòng.

Thiết Mộc đại sư thấy thân pháp nữ lang áo trắng di chuyển mỗi lúc một thêm linh hoạt. Chỉ một lúc nữa, nếu Hà quả phụ không chịu khuất phục đổi phương, thì tất bị trọng thương. Nhà sư trông thấy không khỏi chau mày lo nghĩ.

Au Dương Thống cũng đâm ra kinh hãi, nghĩ thầm:

– Cô gái này võ công ghê gớm thật! Nếu mình chủ động thủ e rằng chỉ trong vòng hai trăm hiệp đã rõ hơn thua.

Nữ lang áo trắng một mặt đánh mạnh hơn, một mặt khế bảo Hà quả phụ:

– Nếu phu nhân muốn thoát khỏi chết dưới lưỡi kiếm này thì tôi vì phu nhân mà giữ thể diện cho. Chừng hơn trăm hiệp nữa, tôi sẽ nhường cho phu nhân cướp lưỡi kiếm và để cho phu nhân bắt sống được tôi. Nhưng phu nhân phải nghe tôi một điều là chúng ta đánh nhau trăm chiêu nữa, cần phải trùng trùng kéo dài thời gian ra chừng một giờ và phu nhân phải ngăn ngừa bọn họ ra tay tiếp viện.

Nàng thi triển phép Truyền âm Nhập Mật, trừ quả phụ ra không ai nghe thấy lời nàng.

Mấy câu tán tỉnh này quả nhiên có hiệu lực, vì Hà quả phụ nghĩ rằng trước mặt bọn Âu Dương Thống cùng Thiết Mộc đại sư, nếu mình bị hạ vì tay nữ lang áo trắng thì bị thương còn là việc nhỏ, bẽ mặt mới là việc lớn. Tình thế đã rõ ràng, kiếm pháp nữ lang kỳ diệu vô cùng, thủy chung vẫn uy hiếp được huyết đạo trọng yếu. Minh gỡ mấy chục chiêu mà không sao thoát khỏi chắc khó lòng đoạt lại thượng phong. Phu nhân nghĩ một lát rồi cũng dùng phép Truyền âm Nhập Mật nói:

– Đánh xong trăm chiêu thì chỉ trong khoảng thời gian ăn xong bữa cơm, sao phải kéo dài ra hàng giờ?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Tôi phỏng đoán chừng một giờ nữa thì sẽ có người đến cứu viện, nên mới ước hẹn như vậy.

Hà quả phụ hỏi:

– Nếu họ không đến thì sao?

Nữ lang đáp:

– Họ không đến tôi vẫn thi hành lời hứa.

Hà quả phụ nói:

– Những tay cao thủ hiện ở đây là nhân vật tuyệt đỉnh trong võ lâm, làm sao che mắt họ được?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Chỉ cần chúng ta thận trọng một lúc, hai bên dùng toàn lực tranh đấu, quyết họ không khám phá ra được.

Hà quả phụ lại nói:

– Dù sao thì đánh nhau trăm chiêu cũng không thể kéo dài ra hàng giờ được.

Nữ lang áo trắng nói:

– Chúng ta tìm cách kéo dài, chẳng đến một giờ cũng qua nửa giờ!

Hà quả phụ nói:

– Thôi được! Tôi nghe theo lời cô.

Nữ lang áo trắng lại nói:

– Còn một việc nữa, nếu phu nhân ưng chịu thì lời ước hẹn trăm chiêu sẽ giảm đi một nửa.

Hà quả phụ hỏi:

– Còn việc gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu phu nhân có thể ngăn trở họ để tôi nghe tin tức thì tôi sẽ giảm đi năm mươi chiêu.

Hà quả phụ nói:

– Được lắm! Tôi ưng chịu như vậy.

Nữ lang áo trắng đột nhiên đánh ra tới tấp. Chát, chát, chát! Nàng tấn công luôn ba nhát kiếm.

Hà quả phụ thấy nữ lang ra đòn cực kỳ lợi hại phải tránh tả né hữu mới thoát khỏi ba nhát kiếm. Nữ lang liền thay đổi thế đánh hòa hoãn lại, và khẽ giục:

– Phu nhân phản kích di!

Hà quả phụ nghĩ thầm:

Tình thế trước mắt, vì thị vận thế kiếm bao vây những yếu huyệt mình khiến mình không thi triển được kinh lực để phản kích. Bây giờ nàng giục mình phản công, chỉ bằng hãy thừa nhân cơ hội này để đoạt lại uy thế rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy, Hà quả phụ huy động cả chương lẫn chỉ. Trong nháy mắt thiếu phụ đánh ra ba chương và phóng luôn bốn chỉ. Liền một lúc phản kích luôn bảy chiêu.

Thiếu phụ lật ngược lại tình thế.

Nữ lang áo trắng bị đối phương bức bách đến chân tay luống cuống, thế kiếm không được đúng mức nữa, thành ra Hà quả phụ thoát khỏi thế kiếm bao vây.

Nàng hết sức kinh ngạc, múa tít đoản kiếm, hy vọng dùng thế kiếm vây bọc lại Hà quả phụ.

Hà quả phụ vừa bị khốn đốn, có lý đâu còn để cho nữ lang đoạt lại thượng phong Bà ta vừa vận dụng cả chương lẫn chỉ phản kích, vừa né tránh những đòn tấn công.

Nữ lang áo trắng đánh luôn mấy chiêu, thủy chung vẫn không uy hiếp được Hà quả phụ, trong lòng vừa căm tức vừa nóng nảy, lên giọng lạnh lùng trách:

– Chà! Bà này chẳng thủ tín chút nào!

Hai người vừa rồi thi triển phép Truyền âm Nhập Mật để bàn tính với nhau.

Bây giờ nữ lang áo trắng vì hấp tấp quên đi buột miệng nói ra. Âu Dương Thống nghe thấy giật mình, khẽ bảo Thiết Mộc đại sư:

– Trong tình thế này, lão thiên sư bất tất phải giữ thế lệ giang hồ nữa. Hễ khi cần là chúng ta nhất tề động thủ.

Bỗng thấy Hà quả phụ lớn tiếng nói:

– Ta chỉ cần ngươi chống nổi trăm chiêu nữa là ta chịu thua.

Câu này quả phụ ngấm ngầm trả lời nữ lang là mình không quên ước trăm chiêu.

Nữ lang áo trắng càng đánh lẹ hơn, liên tiếp phóng ra mười mấy chiêu đều bị Hà quả phụ tránh khỏi. Nàng phát giác ra rằng võ công Hà quả phụ chẳng kém gì Phí Công Lượng, thì ra vừa rồi lúc mình mới ra tay đã dùng ánh kiếm vây bọc được các yếu huyệt của mục khiến mục không phản kích được. Bây giờ mục đã chuẩn bị không bị mắc vào tròng nữa, nếu đem thực lực mà tranh đấu đường hoàng thì ta quyết không địch nổi mục. Nữ lang bỗng nghĩ ra một kế tấn công từ từ lại.

Hà quả phụ biết nàng muốn trùng trình để kéo dài thời gian thì cười thầm.

Đột nhiên bà ra chiêu khấn cấp, bắt buộc nữ lang không đánh không được.

Lúc này hai người đánh nhau coi rất kỳ lạ:

Hà quả phụ thì tấn công mau lẹ dị thường mà nữ lang lại trả đòn đờ đẫn, cố ý trùng trùng. Giả tử Hà quả phụ muốn hạ đối phương thì cô thừa thời gian. Nhưng bà vì lời ước trăm chiêu không chịu hạ thủ ngay. Thiết Mộc đại sư cùng Âu Dương Thống đều trông rõ tình thế.

Hai người đưa mắt nhìn nhau nhất tề tiến ra.

Hà quả phụ sợ hai người ra tay tiếp viện, vội nói:

– Xin hai vị hãy xa ra!

Âu Dương Thống, Thiết Mộc đại sư ngăn người ra rồi dừng chân lại.

Hà quả phụ càng đánh gấp hơn. Chưởng, chỉ nào cũng nhằm bao vây các yếu huyệt nữ lang, bức bách nàng phải tận lực giải cứu.

Hai bên chiến đấu dư trăm chiêu mà đã mất chừng nửa giờ.

Nữ lang áo trắng tỏ ra thủ tín, quá hạn trăm chiêu, nàng đột nhiên thu kiếm về cát vào bọc, giơ hai tay lên nói:

– Tôi đánh không lại phu nhân, đành bó tay chịu trôi.

Cuộc diễn biến xảy ra ngoài ý tưởng của mọi người, Âu Dương Thống, Thiết Mộc, Phạm Mộc, Phí Công Lượng đều thộn mặt ra mà nhìn.

Bỗng thấy Hà quả phụ từ từ bước lại đưa tay ra điểm huyệt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng máy môi như muốn nói, nhưng nàng chưa thốt ra lời thì đã bị điểm huyệt.

Âu Dương Thống chấp tay nói với Hà quả phụ:

– Cô này có tâm địa hiểm độc, nguy kế rất nhiều. Tra hỏi cô ta càng sớm càng hay, chúng tôi xin phu nhân cho mượn căn nhà này làm nơi thẩm vấn được chăng?

Hà quả phụ đột nhiên nổi lên một tràng cười khanh khách nói:

– Bây giờ tôi mới hiểu là chư vị đến đây có dụng ý mượn khu Hảo Lâm lũng thế bí mật này làm nơi tra hỏi cô ta.

Âu Dương Thống cười nói:

– Chúng tôi đến đây một là để thăm viếng phu nhân, hai để mượn địa điểm này, ba nữa là xin phu nhân cho hai vị thuộc hạ động hình để tra hỏi cô.

Hà quả phụ quay lại nhìn mục lão ẩu, quần áo lam lũ ngồi trong góc nhà nói:

– Một mình mục này cũng đủ rồi.

Lão ẩu thốt nhiên run cầm cập bước ra. Đôi mắt mục vẫn nhắm nghiền, đột nhiên mở to sáng như điện, nhìn vào mặt Hà quả phụ nói:

– Xin phu nhân tha cho tôi cái tật lẩm mồm...

Hà quả phụ dường như quý trọng mục lẩm, bà tủm tỉm cười, vẻ cực kỳ cung kính hỏi:

– Dư bà có điều chi cứ việc nói ra?

Lão ầu đảo mắt nhìn nữ lang áo trắng nói:

– Cô này chẳng có thù oán chi với ta. Ta chẳng nên dính vào Cùng Gia Bang để gây nên mối thâm thù với nàng.

Hà quả phụ nói:

– Âu Dương Bang Chúa đối với bọn người ở trong rừng xanh đứng ra đây, trước nay vẫn có tình thân mật. Chẳng lẽ người mượn địa điểm này một phút mà cũng không cho.

Lão ầu mà phu nhân gọi bằng Dư bà kia khẽ thờ dài nói:

– Già này vừa xem cô ta lúc động thủ với phu nhân, cô đã thi triển phép dùng kiếm quang để vây bọc lấy yếu huyết, lại nhớ đến một việc đã qua.

Hà quả phụ hỏi:

– Việc gì?

Dư bà dường như đối với việc đã qua mà vẫn còn khủng khiếp e dè. Mục ngừa mắt trông lên nóc nhà, cặp mắt lão liên một hồi rồi nói:

– Đó là một cuộc giết chóc rừng rợn:

hai mươi bốn tay cao thủ võ lâm bị thiêu sống!

Thiết Mộc đại sư đôi mắt nhấp nháy hỏi:

– Phải chăng vụ này đã cách đây trên ba mươi năm?

Lão ầu từ từ gật đầu đáp:

– Trong hai mươi bốn người này có hai người mặc áo nhà sư, dường như là đệ tử của phái Thiếu Lâm thì phải Thiết Mộc đại sư đáp:

– Ba mươi năm trước đây có hai gã đệ tử trong bốn tự võ công rất cao cường, tự nhiên biệt tích trên chôn giang hồ. Bốn tự đã phái những tay cao thủ cố công đi tìm kiếm mấy tháng trời nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Dư bà nói:

– Người đó tuy thủ đoạn cực kỳ thâm khốc, song lúc y động thủ tuyệt không dùng mưu thần chước quỷ gì cả.

Mục từ từ đưa mắt chăm chú nhìn Hà quả phụ nói:

– Vì thế mà vừa rồi già đây thấy cô gái trẻ có võ công đó, già nhớ ngay vụ trước kia. Người đó cũng dùng kiếm quang để vây bọc các yếu huyết. Thủ pháp y cũng hệt như cô bé đây. Nếu bữa nay ta giúp Cùng Gia Bang nghiêm hình

thăm vấn cô ta thì e rằng trong chỗ Hắc Lâm này từ đây trở đi vĩnh viễn không được ngày nào yên ổn.

Âu Dương Thống nhìn Hà quả phụ tím tím cười nói:

– Nếu phu nhân có ý sợ họ thì tại hạ không dám quấy nhiễu nữa.

Hà quả phụ trầm ngâm một lát rồi bảo lão ẩu:

– Trong thời kỳ ta ẩn dật, Âu Dương Bang Chúa đã chiêu cố rất nhiều. Nay người đem cô gái này đến đây thăm vấn tuy có thể xảy ra nhiều tai họa bất ngờ, nhưng theo lẽ ta chẳng nên từ chối.

Phu nhân nói với Dư bà câu này mà cũng là nói với Âu Dương Thống, để tỏ ra mình chịu lời cho Bang chúa thăm vấn nữ lang áo trắng tại đây.

Phí Công Lượng đột nhiên tiến lại giơ tay ra kéo nữ lang áo trắng dậy nói:

– Bây giờ đã muộn lắm rồi. Nếu có thăm vấn thị thì thăm vấn ngay đi, đừng để đến đêm dễ sinh lăm chuyen. Hơn nữa hai vị đại sư còn đem thị về chùa Thiếu Lâm để phúc trình.

Âu Dương Thống nói:

– Phí huynh nói phải đó...

Ông ngoảnh lại nhìn thiếu phụ nói:

– Xin phu nhân điểm huyết, rồi rút thanh đoản kiếm trong mình thị ra.

Hà quả phụ đưa mắt nhìn Dư bà khẽ bảo:

– Cô bé này không phải bọn ta bắt. Việc này có liên lụy đến Hắc Lâm chúng ta, thì trước hết đồng đảng cô có tìm đến Cùng Gia Bang, đến chùa Thiếu Lâm rồi sau cùng mới tìm đến chúng ta. Vậy mục chẳng cần phải quan tâm cho lắm.

Hà quả phụ bước vội bên nữ lang áo trắng thò tay vào người nàng rút thanh bảo kiếm ra, rồi giải huyết đạo cho nàng.

Nữ lang áo trắng đột nhiên buông một tiếng thở dài, mở bừng hai mắt toan cất tiếng nói thì bị Phí Công Lượng đưa tay ra, điểm vào huyết phong phủ bên cánh tay trái nàng.

Lão điểm huyết nữ lang vì sợ nàng chưa kịp ép một bẻ, còn ra tay chống cự làm mất thì giờ.

Nữ lang áo trắng tuy huyết đạo bị kiềm chế, nhưng còn mở miệng được.

Nàng lạnh lùng nhìn Phí Công Lượng nói:

– Sau này mà người còn đụng chạm vào tay ta thì cái thân người không chặt ra làm muôn khúc không xong.

Phí Công Lượng cười ồ nói:

– Về sau thì chưa biết đâu mà nói. Cô nương hãy chờ đến bây giờ rồi hãy làm phách. Còn bây giờ thì cô nên tỏ ra biết điều một chút kéo lại ồm đòn.

Nữ lang áo trắng tuy bị điểm huyết mà vẫn bướng bỉnh quật cường. Nàng cười lạt nói:

– Hiện chung quanh tòa nhà mật thất này có lẽ đang bị bao vây mấy tầng rồi. Chà! Để ta xem bọn ngươi còn lên mặt được mấy hồi?

Âu Dương Thống chấp tay nói:

– Tại hạ cần nhắc nhở cô nương một điều là bây giờ bọn người cứu viện cô chưa đến, chúng tôi hãy dùng thủ đoạn thâm khốc để trừng trị cô..

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

– Dù sao đó cũng chỉ là trường hợp bất đắc dĩ mới dùng tới. Chúng tôi thực tâm không muốn cho cô phải chịu cực hình làm chi.

Nữ lang áo trắng vẫn lạnh lùng nói:

– Hễ tôi thoát khỏi nạn này thì việc đầu tiên là tiêu diệt Cùng Gia Bang. Dù đưa trẻ nít lên ba mới gia nhập vào bang cũng không để sống sót.

Âu Dương Thống hơi có sắc giận nói:

– Việc tương lai để sau này bàn đến. Cô nương rất mực điêu ngoa, đừng trách tại hạ bắt cô phải đau khổ.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm một chút rồi nói:

– Nào! Các ngươi hỏi gì thì hỏi đi?

Âu Dương Thống tủm tỉm cười nói:

– Cô nương quả nhiên khí khái không kém tụi râu mày.

Ngừng một giây ông hỏi luôn:

– Côn Long Vương là nhân vật thế nào?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Côn Long Vương là Côn Long Vương chứ còn là ai? Sao ngươi hỏi vớ vẩn thế?

Âu Dương Thống chau mày nói:

– Tôi khuyên cô đừng giở thói điêu ngoa nữa. Tôi đã bảo không muốn dùng cực hình khổ đả cô mà.

Nữ lang áo trắng nói:

– Điều gì ta biết thì ta bảo là biết, còn điều ta không biết thì bọn ngươi giết ta cũng thế thôi.

Âu Dương Thống hỏi:

– Tại sao cô nương lại xưng là quận chúa?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Bốn người nghĩa nữ Côn Long Vương thì ta đây là một, dĩ nhiên họ kêu ta bằng quận chúa.

Miệng nàng nói ráo hoảnh trơn tru khiến người nghe chẳng khai thác được chút gì, lại không phải là lời dối trá nên khó mà bắt bẻ được.

Âu Dương Thống đảo mắt nhìn Thiết Mộc, Phạm Mộc, Phí Công Lượng rồi hỏi:

– Cô trà trộn vào trong Mẫn trạch, giả làm con gái Mẫn lão anh hùng là có dụng ý gì?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Một là để điều tra xem tam bảo giấu đâu, hai là để trả cái thù giết cha.

Âu Dương Thống hỏi:

– Cô trà trộn vào trong Mẫn trạch mấy năm? Mẫn lão anh hùng có biết góc gác cô không? Tên họ thật cô là gì?

Nữ lang đáp:

– Ta ở trong Mẫn trạch năm năm, trưởng thành tại đó như con ruột lão vậy.

Vả lại lão Linh lãnh đạm, ít khi trò chuyện cùng con trai con gái. Công việc đầu tiên của ta là thu phục bọn người dưới trướng để cô lập lão và bức bách lão đưa tam bảo ra.

Phí Công Lượng vội hỏi:

– Tam bảo hiện giờ ở đâu?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Nếu ta đã truy ra tam bảo giấu đâu thì ta chả cần ở lại trong Mẫn trạch mấy năm làm gì?

Nàng liếc mắt nhìn Âu Dương Thống rồi nói tiếp:

– Sau khi ta ở nhà lão Mẫn một năm, lão phát giác ra ta không phải con ruột lão. Nhưng bây giờ ta đã được nghĩa phụ Côn Long Vương ban thuốc cho để chế phục mấy nhân vật chủ yếu trong Mẫn trạch, như Tổng Quản Kim Thiếu Hòa, Mẫn Chính Liêm con trai độc nhất của lão Mẫn...

Thiết Mộc đại sư xen vào:

– Không hiểu cô con gái ruột Mẫn lão anh hùng ở đâu?

Nữ lang tức mình đáp:

– Bọn người ai cũng chõ mõm vào hỏi loạn lên thì ta biết trả lời ai?

Thiết Mộc đại sư chấp tay nói:

– A Di Đà Phật! Nữ thí chủ nói phải đó. Chúng tôi xin nhường lời cho một mình Âu Dương Bang Chúa hỏi cô.

Âu Dương Thống giục:

– Xin cô nương kể tiếp đi!

Nữ lang kể:

– Sau khi ta thu dụng được mấy tên trọng yếu trong Mẫn trạch, ta liền bắt đầu công cuộc trừng trị lão Mẫn. Trước hết ta dùng thủ pháp độc đáo của nghĩa phụ truyền thụ cho, điễm vào mấy huyết trọng yếu trong người lão, khiến lão không tự tử được, rồi hằng ngày vắn hỏi lão:

tam bảo giấu đâu? Trước ta còn nghi lão kiên quyết không chịu nói, nhưng rồi sau ta biết chính lão cũng không biết tam bảo cất giấu ở đâu thật.

Âu Dương Thống thở dài nói:

– Mẫn lão anh hùng bị cô nương áp bức hỏi tra, chắc là cực khổ nhiều lắm.

Nữ lang áo trắng nhanh nhẩu đáp:

– Lão cướp báu vật của người bằng những thủ đoạn hèn mạt mà lại giương danh với đời thì dù da thịt lão có phải đau đớn e chề cũng chẳng có chi là quá đáng.

Âu Dương Thống hỏi:

– Còn Mẫn tiểu thư thật đúng là người vô tội, không biết các cô xử trí với tiểu thư ra sao?

Nữ lang áo trắng đáp:

– Thì cô ta vẫn còn sống đó chứ có sao đâu?

Âu Dương Thống hỏi:

– Hiện giờ tiểu thư ở đâu?

Nữ lang đáp:

– Trước kia cô ta bị cầm tù trong Mẫn trạch, song hiện giờ thì nghĩa phụ ta đem giam vào thiết bồn rồi.

Âu Dương Thống nói:

– Cô nương là người mẫn tiệp, nói năng dứt khoát, tại hạ quyết không làm khó dễ cô, chỉ hỏi cô mấy điều nữa rồi lập tức giao cho hai vị đại sư đưa về Tung Sơn. Các giới võ lâm coi chùa Thiếu Lâm như sao Bắc Đẩu, như núi Thái Sơn, quyết nhiên cô không bị cực hình tra tấn đâu.

Nữ lang áo trắng cười khanh khách nói:

– Ta không cần các người an ủi. Việc sống chết đối với ta chẳng có nghĩa lý gì...

Ngừng một lát, nàng nghiêm nét mặt nói tiếp:

– Có điều ta đây là nguồn gốc mọi tai họa. Bất luận ta đi đến đâu cũng gieo tai rắc vạ đến đó.

Âu Dương Thống cười lạt nói:

– Cái đó bất tất phải biện bạch. Tên họ thật cô là gì? Xuất thân từ đâu sao cô chưa nói.

Nữ lang áo trắng trầm ngâm giây lát rồi đáp.

– Thân phụ ta là Liên Tam Bảo, ta tên gọi Liên Tuyết Kiều. Thân thế ta chỉ có bấy nhiêu điều để nói với các người thôi. Người còn hỏi nữa cũng vô ích.

Âu Dương Thống nói:

– Vậy là đủ rồi! Liên cô nương đã không muốn nói nhiều về thân thế mình, tại hạ cũng không hỏi nữa. Bây giờ chúng ta đổi sang đề mục khác.

Phí Công Lượng thốt nhiên nhú lông mày lẫm lẫm:

– Liên Tam Bảo, Liên Tam Bảo. Cái tên nghe quen quá!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thi hài gia phụ đã hóa cỏ rêu, người bất tất phải phí tâm suy nghĩ.

Lần này Phí Công Lượng chỉ mỉm cười chứ không nói gì để phản đối.

Âu Dương Thống nói:

– Liên cô nương đã được Cỗ Long Vương nhận làm nghĩa nữ, và một địa vị tôn trọng, làm đến quận chúa, chắc biết rõ Cỗ Long Vương.

Liên Tuyết Kiều đáp ngay:

– Nghĩa phụ ta như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi. Ta biết thân thế người sao được?

Âu Dương Thống than rằng:

– Dù cô nương không biết thật hay biết mà không chịu nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng vạ hỏi cô nữa...

Nói tới đây đột nhiên vang lên một tiếng ầm ầm như sấm dậy. Liên Tuyết Kiều mỉm cười nói:

– Người tiếp viện cho ta đã tìm đến nơi, hiện giờ đã ở gần đây đây. Chắc chỉ trong vòng một giờ là có thể tìm vào chốn này.

Hà quả phụ đột nhiên vẫy tay ra hiệu cho bốn người sư nữ lại gần rồi bảo nhỏ:

– Các người đi truyền chỉ dụ của ta bảo chúng canh các nơi hiểm yếu, nhất thiết không được ra nghênh địch.

Thiết Mộc đại sư đưa mắt ra nhìn Phàm Mộc hỏi:

– Sư đệ thử tính xem còn mấy ngày nữa thì về đến chùa?

Phàm Mộc đáp:

– Kể cả hôm nay nữa là bảy ngày.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên nói xen vào:

– Tính toán làm chi nữa? Chỉ trong một vài giờ bọn người cứu viện cho ta sẽ tới đây, mà các người còn tính đến việc bảy ngày, chẳng hóa ra ngu ngốc lắm sao?

Âu Dương Thống tủm tủm cười nói:

– Chưa nói đến bốn mặt khu Hắc Lâm này đường lối phức tạp, cách bố trí lại tinh vi, bọn người đến cứu cô vị tất đã tìm vào được đến đây. Giả sử bọn họ có vào được chưa chắc chúng ta đã thua chúng, Liên cô nương chớ mừng vội?

Liên Tuyết Kiều tủm tủm cười nói:

– Các người cứ yên trí! Bất luận hiểm trở bí mật đâu người ta cũng mò tới nơi được.

Nàng nói bằng một giọng quả quyết, không có vẻ chi là cố ý. Âu Dương Thống cùng Phí Công Lượng là những tay lão luyện giang hồ vừa nghe đã biết không phải nàng nói hoang đường.

Âu Dương Thống khẽ rùng mình hỏi:

– Cô nương nói chắc không sai rồi. Nhưng vì lẽ gì mà chúng tìm được lối vào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đó là một bí mật ta không thể tiết lộ được. Lát nữa các người sẽ biết.

Bỗng thấy nữ tỳ áo xanh tóc để trái đào hốt hoảng chạy vào nói:

– Phu nhân! Nguy đến nơi rồi! Bọn người theo đường ngấm hoa viên vào tới nơi.

Hà quả phụ biến sắc đưa mắt nhìn Âu Dương Thống hỏi:

– Lúc chur vị theo đường ngấm trong hoa viên vào đây có để lại vết tích gì không?

Âu Dương Thống đáp:

– Điều đó phu nhân bất tất phải quan tâm, tại hạ tin rằng không để lại chút dấu vết nào cả.

Hà quả phụ nói:

– Thế thì lạ thật! Đường ngầm trong hoa viên này là một lối tắt rất bí mật, nếu không có vết tích thì làm sao người ngoài biết mà tìm vào được. Đây là một nguyên nhân khiến cho người ta khó hiểu.

Liên Tuyết Kiều tủm tỉm cười nói:

– Có chi mà khó hiểu. Chẳng lẽ ta không biết để ám hiệu hay sao?

Phí Công Lượng hần học nói:

– Lúc đó các huyệt đạo mi bị kiềm chế, không nhúc nhích được, thì còn để ám hiệu bằng cách nào. Thôi đừng nói dốt nữa!

Liên Tuyết Kiều cười khanh khách nói:

– Nghĩa phụ ta là Cỗ Long Vương thần thông quảng đại. Những cơ mưu tính toán thần diệu của người há để lũ người liệu biết được?

Âu Dương Thống trầm tư một lúc rồi than rằng:

– Giả tử Đường tiên sinh tề bang ở đây, nhất định là y tìm ra được điều bí mật này.

Hà quả phụ quay lại biểu mục lão ẩu ngồi trong góc nhà:

– Thời cơ cấp bách lắm rồi! Cường địch không do những đường mình đã bố trí ngầm ngầm đánh vào, Dư bà phải mau ra chống nhau với chúng, đừng để chúng bao vây.

Thiết Mộc đại sư quay lại nhìn Phàm Mộc nói:

– Sư đệ đi theo nữ thí chủ đây ra giúp một tay.

Lão ẩu từ từ đứng lên lẩm bẩm:

– Hừ? Không nghe lời người già, bây giờ mới trắng mắt lên.

Mục vừa nói vừa bước chệnh choạng run rẩy đi ra.

Phàm Mộc đại sư cũng từ từ cất bước theo sau lão ẩu.

Liên Tuyết Kiều trông thấy hai người bước ra khỏi nhà đặc chí nổi lên một trận cười ngặt nghẽo.